

[Undervisningsministeren.]

erhvervelse af de dertil fornødne arealer. Dette er noget meget væsentligt at få afklaret; det har, tror jeg, næsten alle ordførere gjort opmærksom på i dag. Der er undersøgelser i gang for at finde ud af, i hvilken grad der vil være mulighed for at foretage en udbygning af Københavns universitet i det egentlige københavnske område. Der er allerede tidligere nævnt mulighederne med Kalveboderne og Nørre Fælled, de arealer, som universitetet råder over ved Tagensvejområdet — der ligger forskellige muligheder. Det er afklaringen af mulighederne for at erhverve og udbygge på disse områder, der er aldeles afgørende for, hvilken størrelse Københavns universitet skal have i fremtiden, eller jeg må heller sige det på en anden måde: afgørende for, hvor mange studenter man kan tænke sig under uddannelse ved Københavns universitet. Deraf afhænger også — og det tror jeg alle vil forstå rent umiddelbart — spørgsmålet om, hvornår og hvor stort et universitet der skal placeres øst for Store-Bælt. Og når dette ikke kunne afklares på indeværende tidspunkt, har jeg anset det for rigtigt at koncentrere denne lov om de tre presserende ting, udbygningen af de tre universiteter.

Jeg vil gerne sige over for de ordførere og andre, som har været inde på spørgsmålet om planlægningen på lang sigt, spørgsmålet om placeringen af højere uddannelsescentre i 1980'erne og 1990'erne, at hele dette spørgsmål kan man da udmærket tage op til fri forhandling. Og er man i stand til at enes om, hvor de skal placeres, ja, så er det da en sag, som folketinget kan gøre. Men jeg vil dog gerne gøre opmærksom på — og det skal man huske i alle disse drøftelser om planlægningsrådets skitse for udbygningen — at det er jo planer på meget lang sigt. Jeg forstår vel, at man kan henvise, som hr. Orla Møller gjorde, til, at man jo kan tage trykket af kedlen, som hr. Orla Møller udtrykker sig, på to måder: ved at udvide bestående undervisningsinstitutioner og ved at anlægge nye andetsteds. Men

man skal hele tiden erindre, at anlæggelse af nye undervisningsinstitutioner, det er et arbejde på lang sigt, og erfaringsmæssigt — jeg henviser her til planlægningsrådets materiale — går der vel de første 10 år af en ny undervisningsinstitutionens arbejdsperiode med at producere lærere til institutionen. Det er jo ikke blot spørgsmålet om at skaffe midler, det er også spørgsmålet om at skaffe den fornødne arbejdskraft, lærere, professorer osv., og det løses ikke på én gang.

Jeg skal derefter gøre et par bemærkninger til flere enkeltheder, som er draget frem. Man har været inde på mange ting, som er væsentlige i forbindelse med universitetsudbygningen og universitetets arbejde, fællesplanlægning af uddannelser osv., spørgsmålet om centeropbygningen, og dér vil jeg da gerne føje til her, at naturligvis er tanken om at skabe undervisningsuddannelsescentre ikke opgivet med dette her. Hvis vi nu ville holde os til de realiteter, som vi kan se i øjnene og kan regne med inden for de nærmeste år, så er vel netop området i Odense, hvor vi har et ganske betydeligt areal til rådighed, det område, hvor vi først og hurtigst kan gennemføre nogle af tankerne med uddannelsescentrene. Det vil også kunne bygges op i tilknytning til de bestående universiteter, men naturligvis vanskeligere og i mindre grad. Odense giver os i virkeligheden mulighederne for at opbygge et uddannelsescenter efter de planer, som foreligger i planlægningsrådets beretning.

Til hr. Per Møller vil jeg gerne sige vedrørende studiestrukturen og de drøftelser, der foregår om nye undervisningsformer og uddannelsesformer, at når jeg blev stillet over for det direkte spørgsmål, om jeg er indstillet på at sætte fart i disse ting, så kan jeg sige: ja, det er jeg, og jeg kan vel i denne forbindelse henvise til, at der er f. eks. — men det er nu sket før min tid som undervisningsminister — gennemført en ændret studieplan for det medicinske studium, hvorefter man skulle kunne nedsætte studietiden til 6½ år. Vi regner med, at der for de